

Церква у Вараші впродовж 35 років звіщає євангельську звістку

Символічним днем започаткування історії громади Варашу (Рівненська область) можна сміливо вважати той, коли у 1990 році у Ковелі охрестили Раїсу Король, яка на той час жила у Кузнецовську (попередня назва міста). Через відсутність громади в рідному місті вона щоразу їздила на служіння у Ковель.

У серпні 1994 року з Мінська приїздить Ольга Євневич. Маючи адресу громади в Сарнах, вона прямує туди й незабаром дізнається, що у Кузнецовську уже є дві адвентистки – Раїса Король і Наталія Маєвська (членкиня Церкви адвентистів сьомого дня у Львові). Невдовзі Ольга і Наталія зустрічаються у Кузнецовську, після цього разом їздять на служіння у Сарни. Раїса продовжує подорожувати у Ковель.

Згодом про те, що у Кузнецовську уже є три вірянки, дізнається Ілля Гнатюк. Він вирішує організувати там служіння, і це стається на квартирі Наталії Маєвської. Навесні 1995 року до церкви приєдналась Наталія Довганюк. Вона уклала заповіт із Богом під час євангелізаційних заходів Віктора Гіла.

Зареєстрували статут релігійної громади 14 серпня 1995 року. Одразу ж після цього члени церкви вирішили організувати богослужіння у місцевій школі №1.

Ілля Гнатюк привозив на служіння усю свою сім'ю, особливо доньок. На служінні бували також лікар Легенький і пресвітер Русин. Щосуботи нараховували до 20 людей.

У вересні після того, як у школі розпочався навчальний рік, церква знайшла інше приміщення – актовий зал стоматологічної

поліклініки. У грудні того ж року відбулось хрещення Сергія Євкевича.

Розповімо детальніше про служіння кожного пастора.

Олег Запрягайлов

Його служіння у громаді тривало від квітня 1996 року до серпня 1998 року. Йому продовжував допомагати Ілля Гнатюк. У липні 1996 року охрещують Ірину Коваль.

У грудні того ж року для євангельських заходів у Кузнецовськ із Мексики приїздять доктор медичних наук Рамірес Лопес Томас, його син Рамірес Нуньес Хакебо та богослов Флорес Чабке Франціско. Після цього до церкви приєднуються п'ятеро вірян. Інших шістьох учасників тих активностей охрещують у березні наступного року.

Громада повільно, але зростала. У липні 1998 року керівництво Західної конференції (об'єднання адвентистських громад Волинської, Закарпатської, Львівської, Рівненської областей) переводить пастора Олега на служіння у Закарпатську область.

Олег Смоляр

Він виконував служіння у громаді від серпня 1998 до червня 1999 року. Як студент Заокської духовної академії, Олег був спрямований у (тоді) Кузнецовськ для церковної річної практики.

За неповний рік він працював з молоддю та влаштував євангелізаційні заходи (за підтримки громад Ковеля та Рівного).

Богдан Кошелів

Цього молодого юнака варто згадати, як того, хто перебував також у цій громаді як студент на річній духовній практиці. Він відзначився тим, що завзято брався за літературний євангелізм.

Олександр Слупко

Перший раз Олександр служив у громаді упродовж двох років – з 2000 до 2002 року. Тоді громада проводила богослужіння у стоматологічній поліклініці.

Є відомості про те, що Олександр Болотніков тоді на цьому місці влаштував євангелізаційні заходи із проповідником Фра́нком з Америки. Переклад спочатку робив Володимир Нестерук, а наприкінці Ігор Скачков. У цих активностях брали участь 200-300 чоловік, а охрестили тоді вісім осіб.

Трохи згодом уклали заповіт із Богом батьки самого Олександра Болотнікова. Мало відбутись хрещення, в якому планувала взяти участь одна сім'я, але тоді зіпсувалась погода, а у батьків Олександра був басейн. Тож звернулись до них з проханням звершити обряд, і вони дозволили. І навіть самі охрестились, хоча не планували. У той день до церкви приєднались п'ять чоловік: двоє батьків служителя і ще одна сім'я.

Коли Олександра спрямували удруге на служіння у цю громаду, це був період із середини 2016 до 2019 років. Завдяки його старанням зробили ремонт уже у своєму приміщенні.

Сергій Литвинчук

Перебував у громаді з травня 2002 року до серпня 2005 року. Тоді також ще відбувались богослужіння у стоматологічній поліклініці.

Пригадуючи служіння Сергія, найбільше відгукуються про роботу з молоддю, а саме молодіжні зустрічі, які він організовував. На них приходили багато людей, навіть з інших деномінацій. Що три місяці винаймали транспорт та їздили в інші міста, організовували різні активності, щоб молоді люди були максимально залучені до всього процесу. Об'їздили із християнською літературою навколишні села.

Планували зведення дому молитви, знайшли гарну земельну

ділянку і придбали її. На території уже було невелике приміщення, яке використовували для зберігання будівельних матеріалів.

На той час місіонером у Володимирці служив Олександр Волошин.

Юрій Ліщук

Пасторував з літа 2005 до 2010 року. На перетині служіння двох пасторів придбали приміщення у директора бетонного заводу. Початкова ціна була 120 тисяч доларів. Але упродовж пів року ставили свою – 80 тисяч. З конференції навіть отримали вказівку шукати інший будинок, щоб закрити питання. Але так сталось, що донька того чоловіка потрапила в автомобільну аварію, і він потребував терміново грошей. Зателефонував, щоб домовитись про зустріч, і в результаті продав приміщення за 75 тисяч.

Місіонерська діяльність була такою. За п'ять років охрестилося 17 чоловік. Перші два роки служіння цього пастора робили акцент на будівництві. Із сусідами намагались приятелювати та налагодити добрі взаємини.

Ольга і Альбіна Стасюки організовували цікаві заходи у музичній школі. Йдеться орієнтовно про 2007-2008 рік. Після цього було спільне хрещення у Кузнецовську. Пізніше на літньому євангелізаційному заході в оздоровчому центрі "Барвінок" охрестились троє вірян.

З особливим теплом пригадують вечір пам'яті Анни Герман. У Володимирці та Кузнецовську його вдалось влаштувати у музичній школі.

У свій дім молитви «переїхали» орієнтовно у вересні 2007 року. Але не мали крісел. Львівська громада №1 допомогла залагодити цю проблему. Віталій Шевчук тоді привіз усе необхідне.

На початку 2008 року пані Оксана займалась місійною діяльністю. Орендували невеличкий магазинчик, який назвали

«Вічний скарб», там продавали літературу. Багато людей туди приходили й охоче купували її. Невдовзі навпроти відкрився реабілітаційний центр, і у ньому відбувались різні зустрічі. Також віряни організовували домашні церкви, постійно збиралась молодіжна домашня церква. По черзі кожен учасник запрошував до себе додому. Влітку виїздили разом на Біле озеро.

Микола Рябенко

Виконував служіння пастором упродовж трьох років – з вересня 2010 року до липня 2013 року. На той час уже богослужіння відбувались у залі. Церква налічувала 50 членів. Нагорі було окреме житло для служителя.

Працювали над благоустроєм навколо молитовного дому. На території було багато ям, їх вирівнювали за можливості.

Активно провадили місіонерську діяльність. Була «переносна» бібліотека, з її допомогою поширили орієнтовно 50 тисяч примірників книги «Велика боротьба». Була команда, яка побувала у всіх найближчих селах із християнською літературою та газетою «Вічний скарб». Відбулось кілька євангелізаційних заходів. Брала участь у міжконфесійних подіях, таких як: «Молитва за Україну», «День сім'ї» та інших, мали добрі взаємини з місцевою владою.

Часто організовували різні молодіжні зустрічі. Суботня школа була окремо, як для дітей, так і для молоді у своїх класах. Результатом були хрещення і приєднання нових людей до Церкви Господньої.

Анатолій Поліщук

Звершував служіння три роки: з 2014 до 2016 року. Про місцевих жителів досі згадує, як про ввічливих і чесних вірян. Його дружина Анжела свого часу працювала кореспонденткою від радіо «Полісся». Разом вони створили клуби «Сім'ї і здоров'я» та «Біблії». Влаштували подію – «Біблійні історії очима дітей», у Вараші було понад 250 її учасників. Кожна дитина зробила

малюнок чи інші поробки, і в кінці отримала за це подарунок. Крім цієї зустрічі, були й інші. До прикладу, в центрі для людей з інвалідністю, а у школі провели захід щодо поліпшення здоров'я. Юрій Поліщук зробив світлини, взяли відповідні стенди з необхідною інформацією, і ще й у міській раді відбулась така виставка.

Робили ремонт у молитовному будинку. Михайло Вітертас працював усередині приміщення, також ще Анатолій та Віктор Войтко налаштували електрику.

Кількість членів на той час – приблизно 42. Дитяче і молодіжне служіння відбувалися постійно.

Богдан Бондар

Термін служіння: із червня 2019 до червня 2024 року. Було тоді до 47 членів (разом з громадою у Володимирці). Під час пандемії коронавірусу зібрання не відбувались тільки три суботи, оскільки усі хворіли. Молодь залучали до служіння, був існував хор.

Андрій Періг

Пастор у Вараші від червня 2024 року і дотепер. За цей час відбулись три дитячі табори, відкрили масажний кабінет з ортопедичним тренажером (відомим як дошка Євмінова). Члени громади допомагають матерям і дружинам загиблих Героїв потрапити на лікування у центр «Барвінок». А також започаткували курси дизайну для молоді.

Редактор – Неля Музичко

Західна конференція АСД